

Stockholm den 22 februari 2022

R-2021/2456

Till Justitiedepartementet

Ju2021/03838

Sveriges advokatsamfund har genom remiss den 22 november 2021 beretts tillfälle att avge yttrande över betänkandet Granskning av utländska direktinvesteringar (SOU 2021:87).

Sammanfattning

Advokatsamfundet avstyrker betänkandets förslag att investeringar som görs av investerare från Sverige ska omfattas av anmälningsskyldighet samt att varje investering varefter investeraren förfogar över 10 procent eller mer av rösterna ska anmälas till granskningsmyndigheten. Advokatsamfundet avstyrker också förslaget om att det företag som är föremål för investering ska vara skyldigt att upplysa investeraren om att lagen är tillämplig för verksamheten. Därutöver finns enligt Advokatsamfundet vissa andra delar av betänkandets förslag som behöver bli föremål för ytterligare överväganden enligt vad som utvecklas nedan.

Synpunkter

Tydlighet avseende omfattningen av lagens tillämpningsområde

Som påpekas flera gånger i betänkandet är det av stor vikt att investerare kan sätta sig in i regelverket och förstå när anmälningsskyldighet föreligger avseende en utländsk direktinvestering. Advokatsamfundet delar den uppfattningen. De bestämmelser som föreslås i betänkandet kommer likväl att ge upphov till åtskilliga tillämpningsfrågor,

t.ex. beträffande vilka branscher som omfattas av 3 § förslaget till lag om anmälan och granskning av utländska direktinvesteringar (nedan lagförslaget). Det är förstås inte möjligt att helt undvika att tillämpningsfrågor uppkommer, men Advokatsamfundet förordar att lagstiftningens tillämpningsområde tydliggörs genom att begreppsdefinitionerna i större utsträckning anpassas till den lydelse som följer av EU:s förordning om utländska direktinvesteringar (nedan EU-förordningen) samt att det görs tydligare vilka branscher och verksamheter som omfattas av anmälningsplikt. Det bör även preciseras vilken typ av aktivitet som en verksamhet ska utöva för att träffas av den nya lagen, exempelvis huruvida anmälningsplikt föreligger för en investering i ett företag som är verksamt inom framväxande teknologier genom att utveckla, producera eller använda teknologin.

Det bör vidare poängteras i lagmotiven att berörda myndigheter ska sträva efter tydlighet i sina föreskrifter och lämna konkret vägledning i tillämpningshänseende. Sättet som framväxande teknologier respektive annan strategiskt skyddsvärd teknologi anges, i bilaga 1 till förslaget till förordning om anmälan och granskning av utländska direktinvesteringar, är inte tillräckligt tydligt för framväxande verksamheter som saknar erfarenhet av arbete med exportkontrollregler eller produkter med dubbla användningsområden. Ett exempel på användarvänlig vägledning är det material som presenterades av de brittiska myndigheterna inför att den brittiska National Security and Investment Act 2021 trädde i kraft i januari 2022.¹

En fråga som bör utvecklas i förarbetena är vad som ska anses utgöra en investering som kan prövas respektive ska ge grund för anmälningsplikt, framförallt vad som ska gälla i förhållande till sådana lån som omnämns i betänkandet på s. 297.

Tröskelvärden

Enligt 15 § tredje stycket lagförslaget ska varje investering varefter investeraren förfogar över 10 procent eller mer av rösterna i aktiebolag m.m. anmälas till granskningsmyndigheten. Advokatsamfundet avstyrker detta förslag eftersom det innebär en oproportionerligt stor börda för såväl investerare som Inspektionen för strategiska produkter (ISP) utan motsvarande nytta på säkerhetsområdet.

¹ Se publicerade riktlinjer från Storbritanniens Department for Business, Energy & Industrial Strategy avseende National Security and Investment Act, 4 januari 2022, tillgängligt här:

<https://www.gov.uk/government/publications/national-security-and-investment-act-guidance-on-notifiable-acquisitions/national-security-and-investment-act-guidance-on-notifiable-acquisitions>.

Advokatsamfundet föreslår i stället en modell liknande den i exempelvis lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse, där i stället schabloniserade nivåer tillämpas. En sådan modell är mer förutsebar och ändamålsenlig.

Om lagstiftaren ändå går vidare med betänkandets förslag i denna del bör följande exempel på situationer och konsekvenser beaktas:

- Så snart en aktieägare äger över 10 procent i ett börsnoterat bolag ska tillstånd inhämtas för varje ytterligare förvärv. I ett noterat bolag kan det handla om mindre poster som köparen vill förvärva successivt när priset är fördelaktigt. Detta kan leda till att ett stort antal anmälningar måste ske, vilket dessutom påverkar likviditeten för de noterade aktierna eftersom kravet på anmälan ökar investeringskostnader och tidsutdräkt.
- I många riskkapitalägda bolag, men även andra bolag, finns aktiebaserade incitamentsprogram varigenom anställda har förvärvat aktier i bolaget. Som ett led i villkoren har majoritetsägaren ofta rätt att köpa den anställdes aktier vid vissa händelser, t.ex. när den anställda avslutar sin anställning. Ofta rör det mindre andelar. Med betänkandets lagförslag skulle majoritetsägaren, som kanske redan kontrollerar 91,5 procent, behöva tillstånd för förvärv av ytterligare 0,1 procent av aktierna. Det ska tilläggas att det sker ett mycket stort antal sådana transaktioner årligen.
- Så kallade startup-bolag finansieras ofta genom serier av nyemissioner. Vanligtvis struktureras dessa som riktade emissioner eftersom det i regel kommer in nya investerare. Befintliga aktieägare som äger över 10 procent har ofta rätt att också teckna aktier, men går emellertid ofta snarare ned i ägande procentuellt efter utspädning av den eller de nya investerarna. Enligt förslaget skulle då ändå befintliga aktieägare behöva anmäla teckning av nya aktier, eftersom de äger över 10 procent och investerar ytterligare belopp.

Advokatsamfundet förordar att om en ägare kommer upp i ett ägande om över 50 procent (eller får kontroll över ett bolag på annat sätt) så ska ingen ytterligare anmälan därefter behöva göras. Genom att kontrollera över 50 procent i ett bolag kan man redan styra bolaget till stor del, exempelvis genom att tillsätta styrelse och styra

flertalet beslut på bolagsstämma. Ytterligare anmälningar av investeringar efter att ägandet nått en sådan kontrollnivå är inte motiverade av reglernas syfte.

Detsamma bör gälla om anmälningsplikten är avsedd att omfatta indirekta investeringar (se avsnittet Indirekta investeringar nedan). Advokatsamfundet förordar att endast investeringar, direkta och indirekta, som leder till faktiskt inflytande över svenska bolag ska behöva anmälas. Anta till exempel att en utländsk fond köper 20 procent av ett svenskt bolag. Fonden i sin tur ägs av ett stort antal utländska investerare, men där ingen av investerarna i fonden har någon legal rätt att kontrollera fondens innehav. Fonden administreras av ett förvaltningsbolag registrerat i Storbritannien, som i sin tur leds av ett antal fysiska personer (förvaltare) med olika nationalitet. I detta exempel har de passiva fondinvesterarna inget inflytande i förvaltningen av det svenska bolaget. Däremot kan det brittiska förvaltningsbolaget och förvaltarna utöva inflytande över det svenska bolaget. Därmed borde en anmälningsplikt omfatta det brittiska förvaltningsbolaget, med angivelse av de fysiska personer som förvaltar innehavet, men inte en skyldighet att inkomma med namn på alla de individuella passiva fondandelsägarna.

Anmälningskyldighet oavsett investerarens nationalitet

I betänkandet föreslås att alla investerare oavsett nationalitet ska ha en anmälningskyldighet. Det innebär att även investerare som ägs och kontrolleras av fysiska personer med endast svenskt medborgarskap kommer att behöva anmäla investeringar. I betänkandet föreslås emellertid också att investeringar där investeraren ägs och kontrolleras av endast svenska fysiska personer med svenskt medborgarskap ska lämnas utan åtgärd.

Detta motiveras i betänkandet av ett enda syfte, nämligen att uppmärksamma försök till kringgåenden. Intresset av en balanserad ordning som inte kräver anmälningar när anmälningar inte är motiverade sätts emellertid här i bakgrunden. En stor mängd transaktioner ska anmälas för att sedan alltid lämnas utan åtgärd. Advokatsamfundet avstyrker detta förslag.

Syftet att fånga försök till kringgåenden har visserligen stöd i artikel 3.6 EU-förordningen som ger medlemsstaterna i uppdrag att införa regler för att adressera kringgåenden. Det är emellertid mycket ovanligt att ett granskningsystem omfattar samtliga investerare oavsett ursprungsland. EU-förordningen omfattar dessutom

endast investeringar från länder utanför EU. Enligt Advokatsamfundet bör det vara möjligt att, med mindre ingripande och mindre betungande åtgärder, uppnå syftet att stävja kringgåenden av granskningsystemet av utländska investerare.

Advokatsamfundet förordar ett undantag från anmälningsplikten under vissa givna villkor. I en situation då investeraren ytterst endast ägs och kontrolleras av fysiska personer med svenskt medborgarskap bör undantag från anmälningsplikt gälla. Det ankommer då på parterna att själva bedöma om situationen är sådan att undantaget är tillämpligt. Om det visar sig att undantaget inte är tillämpligt kan myndigheten inom viss tid besluta att inleda en granskning av transaktionen och vid behov besluta att förbjuda den (se 19 § lagförslaget). Om undantaget gäller för svenska bolag som ägs och kontrolleras av fysiska personer med endast svenska medborgarskap är det relativt enkelt för parterna att verifiera dessa omständigheter i svenska register (t.ex. registret över verkliga huvudmän) samt för en myndighet att kontrollera om undantaget var uppfyllt vid tidpunkten för investeringen. Risken att investeringen kan komma att granskas, och ytterst bli förbjuden, bör ha en tillräckligt avskräckande effekt för att säkerställa att endast de parter som verkligen har försäkrat sig om att undantaget är tillämpligt skulle förlita sig på det.

En totalt sett större ärendemängd, där varje ärende kräver att myndigheten vidtar ett antal förvaltningsrättsliga åtgärder (registrering, diarieföring, granskning, beslut etc.), riskerar att påtagligt förlänga handläggningstiderna. Detta gäller inte minst i kombination med att även svenska investeringar över ett tröskelvärde om 10 procent föreslås bli föremål för en anmälningsplikt, vilket riskerar resultera i ett stort antal anmälningar. Om de förvaltningsrättsliga åtgärderna i relation till svenska investerare vidtas bara för att till slut lämna ett ärende utan åtgärd, riskerar effekterna av långa handläggningstider att bli alltför betungande för verksamheterna. Förslaget är även negativt ur effektivitetssynpunkt, då det administrativa arbetet kräver resurser som myndigheten annars kan använda för mer kvalificerade och angelägna utredningar eller bedömningar om utländska ägare, ägarstrukturer och verkliga huvudmän.

Ogiltighet

Om ISP meddelat förbud mot en investering innebär det enligt 12 § lagförslaget att en rättshandling som utgör en del i investeringen blir ogiltig. Det bör förtydligas, i vart fall i lagmotiven, vad konsekvenserna av detta är när det hunnit förflyta en tid sedan

investeringen genomfördes och parterna inrättat sig därefter. Vad gäller t.ex. beträffande bolagsrättsliga beslut fattade under perioden? Vad gäller om någon av parterna har gått i konkurs? Vad gäller om investeraren hunnit sälja vidare aktierna till annan? Advokatsamfundet anser att dessa frågor bör övervägas ytterligare och förtydligas i det fortsatta lagstiftningsarbetet.

Indirekta investeringar

En fråga som inte närmre behandlas i betänkandet är hur indirekta investeringar definieras. Med indirekt investering avses också en investering som sker i ett ägarbolag som ligger utanför Sverige. För att belysa frågan kan ett exempel tas med en utländsk investering i ett tyskt moderbolag som är direkt ägare av ett svenskt och ett spanskt dotterbolag. Ägarna till det tyska moderbolaget säljer sina aktier i det tyska bolaget till en utländsk köpare (från USA). Det svenska dotterbolaget är verksamt inom ett område som omfattas av den föreslagna lagen. Det spanska dotterbolagets verksamhet omfattas av den spanska investeringsgranskningslagen.

I många andra investeringsgranskningsystem skulle köparen av aktierna till det tyska moderbolaget behöva anmäla sitt förvärv (investering) både på moderbolagsnivå och på dotterbolagsnivå. I detta exempel skulle köparen från USA behöva göra en anmälan till den spanska myndigheten. Den spanska myndigheten kommer, om den inleder en granskning, också att anmäla sin granskning till EU-kommissionen enligt artikel 6 i EU-förordningen.

Om lagens syfte är att förhindra kontroll eller inflytande av opålitliga utländska aktörer i svenska verksamheter bör den svenska regleringen även omfatta indirekta investeringar, dvs. direkta investeringar gjorda av utländska aktörer i bolag registrerade utanför Sverige (högre upp i ägarstrukturen) men med dotterbolag i Sverige (längre ned i ägarstrukturen). Enligt Advokatsamfundet bör detta förtydligas direkt i lagtexten eller i lagmotiven. Advokatsamfundet skulle därtill gärna vilja se att övervägandena rörande jurisdiktionsfrågor utvecklas, inklusive hur påföljderna är tänkta att kunna genomdrivas gentemot utländska parter. Detta gäller särskilt beträffande den ogiltighet som föreslås i 12 § lagförslaget. Den kommer inte att kunna upprätthållas i förhållande till transaktioner där ägarförändringen skett utanför Sverige. Enligt 13 § lagförslaget finns en möjlighet för granskningsmyndigheten att

besluta om förelägganden. Advokatsamfundet efterlyser klargörande beträffande vilka slags förelägganden detta skulle kunna vara.

En möjlighet till förhandsbesked bör inrättas

En möjlighet att ställa frågor till och erhålla svar från granskningsmyndigheten beträffande huruvida en viss transaktion träffas av lagens tillämpningsområde bör inrättas, jfr de möjligheter som ISP har på exportkontrollområdet. På så vis skulle en verksamhet som inte är under försäljning, men som inom snar framtid kan förväntas bli det, kunna ställa en fråga till myndigheten för att få klarhet i om den planerade investeringen skulle träffas av lagen. Detta skulle skapa angelägen förutsebarhet, undvika tidsutdräkt och även avlasta myndigheten genom att undvika onödiga anmälningar. Förslaget ligger i linje med Advokatsamfundets förordande av att anmälningsskyldigheten och efterföljande myndighetshandläggning begränsas till de mer angelägna investeringarna, samt att undvika att investeringsprocesser utanför lagens tillämpningsområde i onödan förlängs och försvåras. Advokatsamfundet noterar i detta sammanhang betänkandets redogörelse för granskningsmyndighetens serviceskyldighet enligt förvaltningslagen. Serviceskyldigheten är emellertid enligt Advokatsamfundets mening ett helt otillräckligt instrument för ändamålet, särskilt mot bakgrund av det mycket begränsade sätt på vilket många myndigheter förhåller sig till sin serviceskyldighet. En särskild förhandsbeskedsmöjlighet bör införas och granskningsmyndigheten bör erhålla tillräcklig budget för att kunna hantera förhandsförfrågningar.

De föreslagna reglerna kommer att ge upphov till åtskilliga tillämpningsfrågor. Sådana frågor ska inte göras till parternas problem utan att de ges möjlighet att bringa klarhet genom att fråga granskningsmyndigheten. Intresset av förutsebarhet och transaktionssäkerhet bör respekteras så långt det alls är möjligt.

Enligt Storbritanniens National Security and Investment Act förkortas granskningsmyndighetens möjlighet att retroaktivt granska genomförda transaktioner om en ”voluntary notice” lämnas in. I stället för en retroaktiv kontroll i fem år kan granskningsmyndigheten efter inlämnande av voluntary notice endast granska investeringen i sex månader. Ökad förutsebarhet och större transaktionssäkerhet genom införandet av regler om en begränsad tidsperiod för myndigheten att påföra

villkor eller besluta om ogiltighet vore enligt Advokatsamfundet eftersträvansvärd även för investerare i Sverige.

Upplysningsskyldighet

Enligt 18 § lagförslaget har bolaget som är föremål för investering en skyldighet att informera en investerare om anmälningsskyldigheten. I betänkandet resoneras kring att ett börsnoterat bolag inte nödvändigtvis känner till att aktier överlåts.

Advokatsamfundet vill här tillägga att så ofta kan vara fallet även för privatägda bolag, särskilt om det rör sig om ett indirekt förvärv. Även om regeln föreslås sakna sanktion är det olämpligt att införa ett handlingskrav vars fullgörande förutsätter att parten har kunskap om förhållanden som parten inte har kännedom om. Advokatsamfundet avstyrker att regeln införs.

Effekt av överträd tidsfrist samt förtydligande av när anmälan är fullständig

I betänkandet föreslås att granskningsmyndigheten inom 25 arbetsdagar från att fullständig anmälan lämnats in ska besluta antingen att lämna anmälan utan åtgärd eller att inleda granskning. Om myndigheten fattar beslut om att inleda granskning ska slutligt beslut fattas inom tre månader från beslutet om granskning eller, om det finns särskilda skäl, sex månader.

Ett problem med förslaget är att det inte framgår vad som ska gälla om myndigheten överskrider nu nämnda tidsfrister. Mot bakgrund av att det finns anledning att befara att myndighetens arbetsbelastning kommer vara hög på grund av att den föreslagna granskningsmodellen utgår från en mycket bred anmälningsskyldighet, föreslår Advokatsamfundet en ordning där uteblivet besked från granskningsmyndigheten inom 25 arbetsdagar gäller som ett beslut att lämna anmälan utan åtgärd.

Eftersom granskningsmyndighetens tidsfrist för att handlägga en anmälan börjar löpa när den inkomna anmälan är *fullständig* blir även frågan om vad en fullständig anmälan ska innehålla central. Utan bestämmelser eller riktlinjer som tydligt preciserar när anmälan ska anses fullständig finns en risk för tidsutdräkt på parternas bekostnad med hänvisning till att anmälan behöver kompletteras. Advokatsamfundet anser att det bör uppställs tidsfrister för när myndigheten ska meddela ett företag om att den inkomna anmälan behöver kompletteras. Förslagsvis skulle en begäran om

komplettering, för att anses som giltig, behöva komma företaget tillhanda 10 arbetsdagar efter att anmälan har diarieförts.

Det vore även önskvärt att det i författning klargörs att anmälningsplikten endast omfattar investerare med legal möjlighet till inflytande i det aktuella bolaget. Att i anmälan ange samtliga ägare av investeraren riskerar att innebära en alltför betungande ordning (jfr ovan angående passiva ägare i fondbolag). Regelverket föreslås därför – på motsvarande sätt som är tänkt att gälla för vilka investeringar som måste anmälas – innehålla ett tröskelvärde för när en ägare ska anses utöva ett sådant inflytande över det investerande bolaget att ägaren ska anges i anmälan.

Överlappande lagkrav

I betänkandet uppmärksammas att det föreslagna granskningssystemet i viss mån överlappar med annan lagstiftning, t.ex. säkerhetsskyddslagen (2018:585). Precis som poängteras i betänkandet innebär en sådan överlappning att när en investering i säkerhetskänslig verksamhet sker kan investeringen ifråga bli föremål för två parallella prövningar – en på köparsidan och en på säljarsidan.² Även om regelverken inte har fullständigt överlappande tillämpningsområden och syften – säkerhetsskyddslagen omfattar till exempel, till skillnad från granskningssystemet, inte överlåtelser av aktier i publika aktiebolag – kan en sådan dubbel prövning uppfattas som onödigt betungande och mindre ändamålsenlig.

Eftersom förutsättningarna för att förbjuda en investering ser olika ut enligt de båda regelverken, och dessutom i många fall prövas av två olika tillsynsmyndigheter, kan en prövning mynna ut i ett gynnande respektive ett betungande beslut. Med andra ord, en och samma investering kan komma att godkännas enligt granskningssystemet och förbjudas enligt säkerhetsskyddslagen.

Det saknas tidsfrister för samråd enligt säkerhetsskyddslagen och osäkerhet råder beträffande när 25-dagarsfristen för granskning börjar löpa i investeringsgranskningssystemet. Detta skapar en besvärande osäkerhet för parterna i transaktionen. Advokatsamfundet anser att det bör övervägas en ordning enligt vilken transaktioner som exempelvis anmäls till prövning både enligt granskningssystemet

² SOU 2021:87, s. 569.

och säkerhetsskyddslagen samordnas av *en* myndighet, och med gemensamma tidsfrister.

Förutom säkerhetsskyddslagen konstateras även att det föreslagna granskningssystemet innebär en överlappning med exempelvis lagen om krigsmateriel.³ Överlappningen innebär att företag som i dag omfattas av krav på tillstånd enligt lagen (1992:1300) om krigsmateriel också omfattas av investeringsgranskningssystemet. Det är vanligt förekommande att tillstånd för tillverkning av krigsmateriel villkoras av begränsningar avseende styrelseledamöters nationalitet. Detta villkor ger inte ett ändamålsenligt skydd eftersom särskilt bolag som handlas på börsen inte kan kontrollera vilka utländska investerare som kan köpa aktier i bolaget. Genom att underställa dessa bolag ett granskningssystem kan köp och inflytande av utländska aktörer begränsas. Därmed borde således ISP:s praxis att lägga in villkor i tillstånden kunna ändras. Således tillstyrker Advokatsamfundet förslaget att granskningmekanismen ska omfatta bolag som omfattas av lagen om krigsmateriel.

Definitionsfrågor

Betänkandets förslag inkluderar vissa begrepp från EU-förordningen medan andra utelämnas. De i EU-förordningen centrala begreppen ”kritisk infrastruktur” och ”kritisk teknologi” tas inte med i den svenska lagstiftningen. Detta kan leda till otydlighet och osäkerhet exempelvis om när ISP som granskningmyndighet är skyldig att både tillämpa de svenska reglerna för utländska direktinvesteringar och efterleva sina skyldigheter enligt EU-förordningen.

Eftersom många överlåtelser kommer kräva anmälan i flera EU-länder samtidigt, samt att ISP är skyldig att anmäla till andra medlemsländer när en granskning påbörjas som omfattas av EU-förordningens tillämpningsområde, är det önskvärt att den svenska lagen i så stor utsträckning som möjligt harmoniseras med EU-förordningen (om det är syftet). Flera andra EU-länder har anpassat sin lagstiftning så att den har samma ordalydelse som EU-förordningen, varigenom förutsebarheten för vilka investeringar som kräver granskning enligt systemen ökar.

Om ordalydelsen inte är samstämmig finns risk för osäkerhet beträffande huruvida EU-förordningen och den svenska lagen har samma tillämpningsområde eller inte. Detta

³ SOU 2021:87, s. 577.

riskerar resultera i en ordning där investeringar i Sverige omfattas av informationsplikt enligt EU-förordningen, men inte av det svenska granskningsystemet, och omvänt.

Avsaknad av regler avseende förfarandet med anmälan till kommissionen

Sverige har enligt artikel 6 i EU-förordningen en skyldighet att underrätta kommissionen och andra medlemsstater om sådana utländska direktinvesteringar som blir föremål för granskning i Sverige. I betänkandet uttalas att det inte är lämpligt att i nuvarande stadiet i processen lägga fram detaljer kring vilka uppgifter som kan behöva lämnas, utan i stället anges att systemet bör ”få växa fram med flexibilitet”.⁴

Enligt betänkandet talar detta för att reglering ska ske på en lägre nivå, nämligen genom myndighetsföreskrifter. Enligt samma artikel är en granskning ett förfarande som gör det möjligt att bedöma, utreda, tillåta, fastlägga villkor för, förbjuda eller avveckla en utländsk direktinvestering. I utredningen konstateras mycket kort att detta avser fall ”där medlemsstaten har inlett en granskning” och att anmälningar ”som inte resulterar i ett beslut att investeringen ska granskas” således inte behöver kommuniceras.⁵

Granskningsmyndighetens prövning av en anmälan om en utländsk direktinvestering ska enligt förslaget göras i två steg. Eftersom prövningen i det första steget kan mynna ut i att anmälan lämnas utan åtgärd med följderna att det står företaget fritt att genomföra investeringen, är betänkandets bedömning av underrättelseskyldigheten inte oproblematiserad. Denna initiala prövning torde nämligen vara att betrakta som ett förfarande som gör det möjligt att tillåta en utländsk direktinvestering. En annan fullt rimlig tolkning av artikel 6 i EU-förordningen är således att myndigheten är skyldig att underrätta kommissionen och andra medlemsstater om prövningen redan i steg ett. Om så är fallet framstår tidsfristen för denna prövning, dvs. 25 arbetsdagar från fullständig anmälan, som svår att för myndigheten att förhålla sig till. I praktiken skulle transaktioner där ett svenskt bolag har dotterbolag inom EU riskera att alltid leda till ett beslut om granskning eftersom ISP måste väga in risken att andra EU-länder eller kommissionen önskar ge in synpunkter till ISP inom de i förordningen angivna tidsfristerna.

⁴ SOU 2021:87, s. 449.

⁵ SOU 2021:87, s. 452–453.

Kostnader

I betänkandets avsnitt 17.5.5 görs bedömningen att investerarens motpart inte väntas ha några direkta kostnader till följd av lagstiftningen. Advokatsamfundet ställer sig tveksamt till denna slutsats och menar att de föreslagna reglerna kommer att leda till ökade transaktionskostnader för den som avser avyttra eller ta in ytterligare kapital i en verksamhet. Förutsebarhet och transaktionssäkerhet är av stor vikt för näringslivet. En professionell säljare behöver förhålla sig till den nya lagstiftningen, vilket kommer att leda till såväl interna som externa kostnader för rådgivning i frågan. Sådana kostnader uppkommer f.ö. redan idag, långt innan lagstiftningen är på plats.

Ikraftträdande

Advokatsamfundet vill framhålla vikten av att lagstiftningen och även myndighetsföreskrifter kommer på plats i erforderligt god tid innan lagen träder i kraft så att aktörerna på marknaden vet vad de har att förhålla sig till. En försäljnings- eller investeringsprocess förbereds ofta under lång tid. Redan de flesta investeringstransaktioner där arbete och förhandlingar påbörjas nu till sommaren 2022 kommer därför att behöva ta den kommande lagstiftningen i beaktande.

SVERIGES ADVOKATSAMFUND

Mia Edwall Insulander